

ἀγάτη—βοσχοῦ ἀπ' τῆ μεγάλης τὴν ἀγάτη—τῆ δυνατὴ κ' ἀληθινή ἀγάτη, ποὺ βασποῦσαν πάντα μετωξὺ τους.

Ἡ Στέλλα, σὺς καλύτερες στιγμὲς τῆς, τὸν εἶχε σὰ μικρὸ τῆς ἀδερφό. Τοῦτε διηγηθεὶ τὴν ἱστορία τῆς, τὴς περιτετιέει τῆς καὶ τὰ πάθη τῆς. Εἶχε, κ' αὐτῆ, κάποια γλυκειὰ ἀνάμνησι τῆς παιδιασπασίας κορυφιστικῆς ζωῆς τῆς—κ' ὅταν βρισκόταν μόνη μὲ τὸ Νότη, ὁ νοῦς τῆς ξαναγύριζε σ' αὐτῆ. Τοῦ διηγόταν περασμένα πράματα, τὰ πρὸ μικρὰ τῆς περιστασιακά, τὴς ἀνδραγαθίης τοῦ πατέρα τῆς, τὸ δεύτερο τὸ γάμο τῆς μητέρας τῆς—ἔπειτα, τὴς στερησίης τοῦ πατιοῦ τῆς, τῆς φευγάλα τῆς, τὸ πρῶτο πέσιμό τῆς. Ὅταν ἦταν μόνη μὲ τὸ Νότη, τὰ τακρινὰ ἦσαν ληρομνημένα—δὲν ὑπῆρχαν παρὰ τὰ περασμένα. Ποῦ καὶ ποῦ, τὴν ἔπαρναν τὰ κλάματα. Πολλὲς φορὲς τὴν ἔπαρναν τὰ κλάματα, ἔτσι, ξαφνικά, χωρὶς αἰτία... Κι' ὁ Νότης, τότε, τὴν παρηγοροῦσε, τῆς εἶλεγε κούβεντες τρυφερὲς, κούβεντες ἀποσοδῆτα καλὲς κ' ἀδερφικὲς—κούβεντες ποὺ δὲ λέγονται ποτὲ στὴν φιλανδία, ἀλλὰ σ' ἕνα φίλο λυπημένο, ποὺ περιμένει ἀπὸ μᾶς τὴν λήθη τοῦ καιμοῦ του, ὅσο κ' ἂν εἶνε πρόσωποι κ' ἀνώφελη, κ' αὐτῆ...

Τὸ Μπακουρέλια, ὁ δεσμός αὐτός, μήτε τὸν ἔδλαφτε, μήτε τὸν ἐνοχλοῦσε· μᾶλλον τὸν ἔδλετε μὲ μάτι φιλικό. Ὅα τὸν προτιοῦσε πρὸ στενὸ—ἀλλὰ, δὲ βαριέσαι, τί τὸν πειράζε; Ἡ δουλιὰ του, ὅς προστάτη τῆς ἀκρίστιας, πῆγαινε καλὰ, κ' ἔτσι κ' ἄλλως. Ὁ Νότης δὲν τοῦ γιάμιζε τὸ μάτι: τὸν θεωροῦσε κάπως παιδαρελί. Ὁμοίωτο τοῦ φερνοῦσανε καλὰ. Μιὰ μέρα θὰ γινόταν, κ' αὐτός, ἄντρας. Ἦταν, ἐξ ἄλλου, τακτικὸς πλάτης τοῦ ντεκὲ—κ' αὐτὸ τοῦδινε καὶ κάποια δικαιώματα στὴ συναναστροφὴ του μὲ τὴ Στέλλα. Κατὰ βάθος, ὅμως, τὸν ἐλεεινολογοῦσε. Μιὰ φορὰ τὰ ποσυγγισαν, μόνον, ποὺ ἡ Στέλλα τσακώθηκε μαζί του, καὶ κείνος ἔτυχε μὲσ' στὴ φιλονεικία, καὶ πήρε, κάπως ἀγαπαια, τὸ μέρος τῆς. Ὁ Μπακουρέλιας, ὅμως, δὲν ἀγρίεψε—τοῦφριξε μόνο μιὰ μαπατὴ μὲ σημασία. Αὐτὸς ἦταν ὁ τρόπος ποὺ φοβέριζε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν πολυλογάριζαε. Καὶ σὲ λίγο, γίναν πάλι φίλοι.

Μὲ τὴ Στέλλα, ὅμως, τελευταία, ἀρχίζε νὰ τσακωνεταί συχνὰ. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ γνώρισε τὸ Νότη, ἡ Στέλλα ἀρχίζε νὰ γίνεταί πρὸ δύστροπη. Τοῦδαίχνε φανερά, πὼς τὸν μισοῦσε. Κι' αὐτὸ τοῦ ξυνοφάνηκε, κάπως, τοῦ Μπακουρέλια—ἀλλὰ, σὰ μάστορης στὴν τέχνη του ποὺ ἦταν, ἔκανε πὼς δὲν καταλαβαίνει, γιατί δὲ βόριτε σκόπιο, τότε, γιὰ νὰ τὸ δείξει.

(Ἀκαλουθεὶ)

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΘΙΕΡΣΟΣ ΚΙ' Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Μιὰ μέρα ὁ περιφροῦς πολιτικός καὶ ιστορικός τῆς Γαλλίας Θιέρσος, περατιοῦσε στὴν αἴθουσα τῆς Βουλῆς, κούβενταξίοντας μ' ἕναν ὑπουργό.

— Ἡ πολιτικὴ σχολὴ τοῦ Ναπολέοντος, εἶπε σὲ μιὰ στιγμῆ ὁ μεγάλος Γάλλος ιστορικός, μπορεὶ νὰ καυχάται τοῦλάχιστο, ὅα ἔβγαλε ἕναν μεγάλο ὑπουργό...

Ὁ συνομητῆς τοῦ Θιέρσου, κοιμίζοντας πὼς τὸ ἐγγώμο ἀπειθυνοῦσαν σ' αὐτόν, ὑποκλίθηκε μ' εὐγένεια.

— Ἡ μᾶλλον δυὸ μεγάλους ὑπουργούς! πρόσθεσε ὁ πολυμήχανος πολιτικός.

Ὁ συνομητῆς του βέβαιος περὶ ἀπολύτως, ὅτι ἦταν κ' ὁ ἴδιος μέσα στοὺς δυὸ αὐτοὺς ὑπουργούς, ὑποκλίθηκε καὶ πάλι, ἀλλὰ ἡ συνέχεια τοῦ Θιέρσου τὸν ἔκανε νὰ σταθῆ ἀπολιθωμένος:

— Ναι, βέβαια, δυὸ μεγάλους ὑπουργούς, συνεχίσε ὁ μεγάλος Γάλλος πολιτικός. Ἐννοῦ τὸν Βίσμαρκ καὶ τὸν Καβοῦ!...

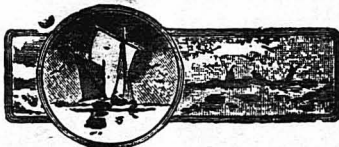
ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΜΙΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΔΙΑΤΑΓΗ

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καθὼς μιὰ ἴλη τοῦ Ἰταλικοῦ Ἰπτικοῦ περνοῦσε ἕναν ποταμό, τρεῖς ἱπτεῖς δὲν μπόρεσαν νὰ κρατηθοῦν καλὰ πάνω σ' ἄλογά τους, ἔπεσαν σὲ ποτάμι καὶ πνίγηκαν.

Τὴν ἐπομένην, ὁ διοικητῆς τῆς ἴλης διέταξε νὰ διαβαστῆ σ' ὅλους τοὺς λόγους ἡ ἐξῆς ἀπολυτατικὴ διαταγὴ:

«Οἱ ἄνδρες τῆς ἡμ' ἐμὲ ἴλης ὀφείλου νὰ προσέχουν σὸ ἐξῆς νὰ μὴ... πνίγονται, γιατί γίνονται αἰτίοι στενοχωριῶν γιὰ τοὺς ἀνωτέρους των. Ἐπίσης πρέπει νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὴν παροῦσα διαταγὴ, γιατί ἔχουν κ' οἱ ἴδιοι συμφέρον νὰ μὴ πνίγονται!...»

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Τὸ πολεμικὸ μένος τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας Καρόλου τοῦ IB'. Ἐνας ἀτρήμιτος μικροῦλης. Πὼς ἔμαθε τὰ λατινικά. Καρόλος IB' καὶ Μέγας Ἀλέξανδρος. Ἡ εὐαισθησία τοῦ Μ. Ναπολέοντος. Ἡ κόρη τοῦ μελλοθανάτου. Πρὸς χάριν τῆς. Ὁ Ἑρρίκος τῆς Ἀγγλίας κ' ὁ ἔξυπνος ἀβάξ, κ.τ.λ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας καὶ περίφημος πολεμιστῆς Κάρολος IB', ἔδειχνε ἀπὸ μικρὸ παιδί κλίσι πρὸς τὴ στρατιωτικὴ ζωὴ.

Ὅταν ὅμως ἦταν σὲ θέσι νὰ καθυλιεθῆ καὶ τὸ πρὸ ἀτίθασμο ἄλογο καὶ δὲν ἐφοβόταν ἀπολύτως τίποτε. Μαζὺ ὅμως μὲ τὴν ἔξυπνάδα καὶ τὴ γενναϊότητα εἶχε καὶ μιὰ ἰσχυρογνωμοσύνη καταπολητικῆ.

Δὲν ἤθελε π.χ. μὲ κανένα τρόπο νὰ μάθῃ τὴ λατινικὴ γλῶσσα. Ὅταν ὅμως τὸν ἐπιηροφόρησαν, ὅτι τὴν ἐγνώριζαν ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας κ' ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, φιλοτιμήθηκε νὰ τὴ μάθῃ κ' αὐτὸς μ' ἔτσι κατώφθισε νὰ γίνῃ σπουδαῖος λατινιστῆς.

Ὅταν διάβασε κάποτε λατινιστὶ τὸ βίβιο τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀναστένανε καὶ εἶπε:

— Πολὺ ἐπιθημοῦσα νὰ τοῦ μοῦσαι!

— Ναι, τοῦ παρατήρησε ὁ δάσκαλός του, γιὰ νὰ μετριώσῃ τὴ φιλοπόλεμη τάσι του, ἀλλὰ ἔζησε μόνο 32 χρόνια...

— Ἐ, καὶ δὲν εἶνε ἀρετὰ αὐτὰ, ἀπάντησε ὁ φιλόδοξος πρίγκιψ, ἀφοῦ εἶχε κατακτήσει ὀλόκληρο τὸν κόσμο!...

Ὅταν ὁ Μ. Ναπολέον ἦταν Πρῶτος Ὑπατος τῆς Γαλλίας, παρουσιάζετο στὴν πύλιν τὸν ἀναεστόριον μιὰ κόρη δεκαεσσάρων χρόνων καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν ἰδῆ ἐπιμόνας.

Τὰ δάσκαλα κ' ἡ ἐκείσε τῆς συγγίσησαν τέλος τοὺς ἀλλοκίους καὶ τὴν ὄδηγησαν σὲ μιὰ αἴθουσα, ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ὁ Ναπολέον.

Μόλις φάνηκε ὁ πανίσχυρος στρατάρχης, ἡ κόρη ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τοῦ φώναξε μὲ λυγμούς:

— ὦ, συχοῦρηστε, συχοῦρηστε τὸν πατέρα μου!

— Ποιὸς εἶνε ὁ πατέρας σου; τὴ ρώτησε ὁ Ναπολέον.

— Ὁ Λαγρό, ἀποκρίθηκε ἡ νέα, ποὺ καταδικάστηκε πρὸ ἡμερῶν σὲ θάνατο!

— Ἄ, κατέλλα μου, τῆς εἶπε ὁ Ναπολέον, γιὰ τὸν πατέρα σου δὲν μπορὸ νὰ κάνω τίποτε. Εἶνε ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ ἐκηρύχθη ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας. Ἡ δικαιοσύνη...

— ὦ, Ὑψηλότατε, τὸν δεικνὸνε κλαίγοντας ἀπελπιόμενα ἡ νέα, δὲν σὰς ζητῶ δικαιοσύνη, ἀλλὰ ἔλεος. Συχοῦρηστε τὸν πατέρα μου.

Τὰ χεῖλη τοῦ Ναπολέοντος ἔτρεμαν, τὰ μάτια του εἶχαν μουσκέψει. Προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του, μὰ δὲν τὸ κατώφθισε. Πῆρε τότε τὸ χεῖρ τῆς κόρης τρυφερά καὶ τῆς εἶπε:

— Γιὰ χάρι σου, ἂν καὶ εἶνε προδοτῆς, θὰ τὸν συχωρέσω. Φτάνει περὶ. Μὴν κλαῖς... Πῆγαινε σὸ σπίτι σου κ' ὁ πατέρας σου δὲν θὰ θανατωθῆ.

Πράγματι, τὴν ἐπομένη ἐδόθη χάρις στὸν πατῆρα.

Ὁ Ἑρρίκος Η' τῆς Ἀγγλίας τὸν καιρὸ ποὺ βρισκόταν σ' ἐχθρικές σχέσεις μὲ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Φραγκίσκο Α', ἀποφράσσε νὰ τοῦ στείλῃ ἕναν ἔκτακτο πρέσβυ, ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ ἀπετήνικε ἐκ μέρους του φοβερὲς ἀπειλές.

Ὡς πρόσωπο κατὰλληλο γι' αὐτὴ τὴν ἀποστολή, ἔθεώρησε τὸν ἀβά Βοῦνερ, τὸν ὁποῖο καὶ ἐπεφόρτισε νὰ διαβιβάσῃ τὴς ἀπειλές του στὸν Φραγκίσκο.

Ὁ δυστυχισμένος ἀβάξ τοῦ παρατήρησε τότε, ὅτι ἂν εἶλεγε τέτοια λόγια στὸν ὀργίλο Φραγκίσκο, κινδύνικε νὰ θανατωθῆ.

— Μὴ φοβῶσαι, τοῦ εἶπε ὁ βασιλεὺς. Ἄν αὐτὸς σὲ ἀποκεφαλίσῃ, ἐγὼ θὰ κόρω πολλὰ κεφάλια Γάλλων ποὺ ἔχω στὴν κατοχὴ μου.

— Τὸ πιστεύω, Μεγαλειότατε ἀπάντησε ὁ ταλαιπωρὸς ἀβάξ, ἀλλὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ κεφάλια δὲν θὰ πηγαίη τόσο καλὰ πάνω στοὺς ὄμιους μου, ὅσο τὸ κεφάλιο ποὺ φέρω τώρα...

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ ἄρεσε τόσο πολὺ στὸ μονάρχη, ὅστε ἐμπροσθε τῆς ἐκφράσεως του πρὸς τὸν βασιλέα Φραγκίσκο, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ κινδύνικη τὸ κεφάλιο τοῦ ἔξυπνου ὑπερέβου του.